

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

9 aprilie 2014 *

„Trimitere preliminară — Mediu — Deșeuri — Directiva 75/442/CEE — Articolul 7 alineatul (1) — Plan de gestionare — Locuri sau instalații corespunzătoare de eliminare a deșeurilor — Noțiunea de plan de gestionare a deșeurilor — Directiva 1999/31/CE — Articolele 8 și 14 — Depozite de deșeuri autorizate sau care funcționau deja la data punerii în aplicare a acestei directive”

În cauza C-225/13,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Conseil d'État (Belgia), prin decizia din 22 aprilie 2013, primită de Curte la 29 aprilie 2013, în procedura

Ville d'Ottignies-Louvain-la-Neuve,

Michel Tillieut,

Willy Gregoire,

Marc Lacroix,

împotriva

Région wallonne,

cu participarea:

Shanks SA,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, și domnii J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot (raportor) și A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Ville d'Ottignies-Louvain-la-Neuve și pentru domnii Tillieut, Gregoire și Lacroix, de J. Sambon, avocat;

* Limba de procedură: franceza.

— pentru Shanks SA, de F. Haumont, avocat;

— pentru guvernul belgian, de T. Materne, în calitate de agent, asistat de É. Orban de Xivry, avocat;

— pentru Comisia Europeană, de J.-F. Brakeland, de P. Oliver și de A. Sipos, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Directivei 75/442/CEE a Consiliului din 15 iulie 1975 privind deșeurile (JO L 194, p. 39), astfel cum a fost modificată prin Decizia 96/350/CE a Comisiei din 24 mai 1996 (JO L 135, p. 32, denumită în continuare „Directiva 75/442”), și a Directivei 2001/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 iunie 2001 privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului (JO L 197, p. 30, Ediție specială, 15/vol. 7, p. 135).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între orașul Ottignies-Louvain-la-Neuve și domnii Tillieut, Gregoire și Lacroix, pe de o parte, și Région wallonne, pe de altă parte, cu privire la o autorizație solicitată de Shanks SA în vederea exploatării și a amenajării unui loc destinat eliminării deșeurilor.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Articolul 7 alineatul (1) din Directiva 75/442 prevede:

„În vederea îndeplinirii obiectivelor prevăzute la articolele 3, 4 și 5, autoritatea sau autoritățile competente menționate la articolul 6 trebuie să elaboreze cât mai curând posibil unul sau mai multe planuri de gestionare a deșeurilor. Planurile respective se referă în special la:

- tipul, cantitatea și originea deșeurilor care trebuie recuperate sau eliminate;
- cerințele tehnice generale;
- orice măsuri specifice pentru deșeuri speciale;
- locuri sau instalații corespunzătoare de eliminare.

[...]”

- 4 În considerentul (18) al Directivei 1999/31/CE a Consiliului din 26 aprilie 1999 privind depozitele de deșeuri (JO L 182, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 5, p. 94), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2011/97/UE a Consiliului din 5 decembrie 2011 (JO L 328, p. 49, denumită în continuare „Directiva 1999/31”), se arată:

„întrucât, datorită trăsăturilor particulare ale metodei de evacuare a deșeurilor prin depozitele de deșeuri, este necesară introducerea unei proceduri specifice de autorizare pentru toate clasele de depozite de deșeuri în conformitate cu cerințele generale de autorizare deja stabilite în [Directiva 75/442] [...]”

- 5 Considerentul (26) al Directivei 1999/31 are următorul cuprins:

„întrucât viitoarele condiții de funcționare pentru depozitele de deșeuri existente trebuie reglementate, pentru ca, într-o anumită perioadă de timp, să fie adoptate măsurile necesare adaptării lor la prezenta directivă pe baza unui plan de amenajare a spațiului.”

- 6 Articolul 1 alineatul (1) din această directivă, intitulat „Obiectiv general”, prevede următoarele:

„În vederea îndeplinirii cerințelor stabilite de [Directiva 75/442], în special articolele 3 și 4, prezenta directivă urmărește ca, prin intermediul unor cerințe tehnice și de exploatare stricte privind deșeurile și depozitele de deșeuri, să ofere măsuri, proceduri și linii directoare pentru a preveni sau a reduce, pe cât posibil, efectele negative asupra mediului [...]”

- 7 Articolul 8 din directiva menționată, intitulat „Condițiile eliberării de autorizații”, prevede:

„Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că:

- (a) autoritățile competente nu eliberează permisele pentru depozite de deșeuri decât dacă se asigură următoarele:

- (i) fără a aduce atingere articolului 3 alineatele (4) și (5), proiectul pentru depozitul de deșeuri satisface toate cerințele relevante stabilite în prezenta directivă, inclusiv în anexe;

[...]

- (b) proiectul pentru depozitul de deșeuri corespunde planului sau planurilor relevante de management al deșeurilor menționate la articolul 7 din [Directiva 75/442];

[...]”

- 8 Potrivit articolului 14 din aceeași directivă, intitulat „Depozitele de deșeuri existente”:

„Statele membre iau măsurile necesare pentru ca depozitele de deșeuri autorizate sau care funcționau deja la data punerii în aplicare a prezentei directive să nu poată continua să își desfășoare activitatea fără a trece prin etapele enumerate mai jos în cel mai scurt timp posibil și în termen de maximum opt ani de la data stabilită la articolul 18 alineatul (1).

- (a) Într-o perioadă de un an de la data stabilită la articolul 18 alineatul (1), operatorul unui depozit de deșeuri elaborează și prezintă autorităților competente spre aprobare un plan de amenajare a spațiului care să includă detaliile enumerate la articolul 8 și măsurile de remediere pe care operatorul le consideră necesare pentru a îndeplini condițiile stabilite de prezenta directivă, cu excepția condițiilor stabilite în anexa I punctul 1.

- (b) În urma prezentării planului de amenajare a spațiului, autoritățile competente iau o decizie definitivă prin care stabilesc dacă operațiile de exploatare mai pot continua pe baza respectivului plan de amenajare și a prezentei directive. Statele membre iau măsurile necesare pentru a închide cât mai repede posibil, în conformitate cu articolul 7 litera (g) și articolul 13, acele depozite de deșeuri care, în conformitate cu articolul 8, nu au primit o autorizație care să le permită să funcționeze în continuare.

- (c) Pe baza planului de amenajare aprobat, autoritățile competente autorizează lucrările necesare și stabilesc o perioadă [tranzitorie] pentru finalizarea planului. Toate depozitele de deșeuri existente trebuie să îndeplinească cerințele stabilite în prezenta directivă, cu excepția cerințelor stabilite în anexa I punctul 1, în termen de maximum opt ani de la data stabilită la articolul 18 alineatul (1).

[...]"

- 9 Articolul 18 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 1999/31, intitulat „Transpunere”, precizează:

„Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive în termen de maximum doi ani de la data intrării în vigoare a acesteia. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.”

- 10 Punctul 1 din anexa I la această directivă are următorul cuprins:

„Amplasament

1.1. La stabilirea amplasamentului unui depozit de deșeuri trebuie să se ia în considerare cerințele referitoare la:

- (a) distanțele de la perimetrul depozitului de deșeuri la zonele de locuit și de agrement, cursuri de apă, ape stătătoare și la alte zone agricole sau urbane;
- (b) existența unor ape subterane, de coastă sau zone naturale protejate în regiune;
- (c) condițiile geologice și hidrogeologice din zona respectivă;
- (d) riscul producerii de inundații, tasări, alunecări de teren sau avalanșe;
- (e) protecția naturii și a patrimoniului cultural din regiune.

1.2. Depozitul de deșeuri este autorizat numai atunci când caracteristicile amplasamentului în ceea ce privește cerințele enumerate mai sus sau măsurile de remediere care trebuie luate indică faptul că depozitul de deșeuri respectiv nu prezintă un risc important pentru mediu.”

- 11 Articolul 2 din Directiva 2001/42 prevede:

„În sensul prezentei directive:

- (a) «planuri și programe» înseamnă planuri și programe, inclusiv cele cofinanțate de Comunitatea Europeană, precum și modificările lor:
 - elaborate și/sau adoptate de o autoritate la nivel național, regional sau local sau elaborate de o autoritate în vederea adoptării, printr-o procedură legislativă, de către parlament sau guvern și
 - impuse prin acte cu putere de lege sau acte administrative;

[...]"

- 12 Potrivit articolului 13 din această directivă:

„(1) Statele membre adoptă actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 21 iulie 2004. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

[...]

(3) Obligația menționată la articolul 4 alineatul (1) se aplică planurilor și programelor al căror prim act formal de elaborare este ulterior datei menționate la alineatul (1). [...]

[...]"

Dreptul belgian

- 13 Decretul Région wallonne din 27 iunie 1996 privind deșeurile (*Moniteur belge* din 2 august 1996, p. 20685), în versiunea rezultată în urma modificărilor aduse ultima dată prin Decretul Région wallonne din 16 octombrie 2003 (*Moniteur belge* din 23 octombrie 2003, p. 51644, denumit în continuare „Decretul din 1996”), conține articolul 24, ale cărui alineate (1) și (2) prevăd următoarele:

„1. Guvernul stabilește, conform articolelor 11-16 din Decretul din 21 aprilie 1994 privind planificarea în materie de mediu în cadrul dezvoltării durabile, un plan referitor la gestionarea deșeurilor. Acest plan constituie un program sectorial în sensul prezentului decret. Acesta poate să conțină o planificare pe tipuri de deșeuri sau pe sectoare de activitate.

Planul conține în principal:

- 1° o descriere a tipurilor, a cantităților și a originii deșeurilor, a modalităților de gestionare a deșeurilor generate și transferate anual, a instalațiilor în curs de exploatare și a siturilor ocupate;

[...]

Planul este însoțit de date referitoare [...] la consecințele sale previzibile asupra mediului.

2. Guvernul stabilește, potrivit procedurii prevăzute la articolele 25 și 26, un plan al centrelor tehnice de rampe de gunoi care conține locurile care pot fi afectate amplasării și exploatării centrelor tehnice de rampe de gunoi, cu excepția centrelor de rampe de gunoi rezervate utilizării exclusive de către producătorul de deșeuri.

Niciun alt centru tehnic de rampe de gunoi decât cel destinat utilizării exclusive de către producătorul inițial de deșeuri nu poate fi autorizat în afara celor prevăzute de planul menționat la prezentul alineat.”

- 14 Articolul 25 alineatul (2) primul paragraf din Decretul din 1996 prevede:

„Proiectul planului centrelor tehnice de rampe de gunoi este supus unui studiu de impact asupra mediului. [...]”

- 15 În aplicarea alineatului (1) și, respectiv, a alineatului (2) ale articolului 24 din Decretul din 1996, guvernul valon a emis, pe de o parte, la 15 ianuarie 1998, Planul valon al deșeurilor „Horizon 2010” (*Moniteur belge* din 21 aprilie 1998, p. 11806), și, pe de altă parte, la 1 aprilie 1999, Planul centrelor tehnice de rampe de gunoi (*Moniteur belge* din 13 iulie 1999, p. 26747), intrat în vigoare la 13 iulie 1999.

- 16 Articolul 70 din Decretul din 1996 prevede:

„Atât timp cât planul centrelor tehnice de rampe de gunoi prevăzut la articolul 24 § 2 nu este în vigoare, solicitările de eliberare a permiselor în sensul articolului 11 de a amplasa și de a exploata centre tehnice de rampe de gunoi și solicitările de acordare a certificatelor de urbanism în sensul articolului 41 § 1 din Codul valon al amenajării teritoriului, al urbanismului și al patrimoniului care

au fost declarate admisibile înainte de adoptarea prezentului decret de către Parlament pot avea drept rezultat eliberarea unor autorizații de mediu și a unor certificate de urbanism în zonele industriale, agricole, de extracție, astfel cum sunt definite acestea la articolele 172, 176 și 182 din același cod.

Prin derogare de la articolul 24 § 2, solicitările privind alte centre tehnice de rampe de gunoi decât cele destinate utilizării exclusive de către producătorul inițial de deșeuri, autorizate anterior, existente înainte de intrarea în vigoare a planului centrelor tehnice de rampe de gunoi menționat la articolul 24 § 2 sau care au făcut obiectul unei autorizații sau al unui permis în temeiul primului paragraf al prezentului articol, pot determina, indiferent de data depunerii solicitării, acordarea, după caz, a unei autorizații de mediu, a unui permis unic sau a unui certificat de urbanism în zonele din planul sectorului în care au fost autorizate anterior aceste centre tehnice de rampe de gunoi, pentru a permite, pe parcelele care fac obiectul autorizației sau al permisului respectiv, prelungirea exploatării, modificarea condițiilor de exploatare, inclusiv a celor referitoare la volumul autorizat, sau modificarea reliefului terenului dincolo de ceea ce a fost autorizat inițial. Prezentul paragraf nu se aplică decât centrelor tehnice de rampe de gunoi autorizate menționate în titlul VII capitolul 1 din Planul centrelor tehnice de rampe de gunoi adoptat la 1 aprilie 1999.

[...]"

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 17 Litigiul principal se referă la autorizația de exploatare și de amenajare a unui centru tehnic de rampe de gunoi pentru deșeuri menajere și industriale nepericuloase, aflat în exploatare din anul 1958 la Mont-Saint-Guibert (Belgia), în locul denumit „Trois burettes”.
- 18 La 20 mai 2003, societatea Page, devenită Shanks SA, a depus o solicitare de „permis unic” având ca obiect atât continuarea activității, cât și realizarea diferitor amenajări ale acestui centru tehnic de rampe de gunoi.
- 19 La 18 decembrie 2003 a fost eliberat un permis de către consiliul local din Mont-Saint-Guibert, ulterior confirmat de guvernul valon, cu unele modificări, printr-un decret ministerial din 10 mai 2004, care a făcut obiectul unei acțiuni în anulare în fața instanței de trimitere.
- 20 În susținerea acestei acțiuni, reclamantii din litigiul principal contestă conformitatea cu dreptul Uniunii a articolului 70 al doilea paragraf din Decretul din 1996, în temeiul căruia a fost eliberat acest permis. Aceștia susțin mai întâi că articolul menționat nu este conform cu articolul 7 din Directiva 75/442, în sensul că permite autorizarea exploatării unor depozite de deșeuri în locuri care nu sunt prevăzute de planul de gestionare a deșeurilor și a căror localizare nu s-ar întemeia, așadar, pe criterii de mediu. Aceștia mai arată că de aici rezultă și o încălcare a articolului 8 litera (b) din Directiva 1999/31, care impune că proiectul pentru depozitul de deșeuri, pentru a fi autorizat, trebuie să corespundă planului de management al deșeurilor menționat la articolul 7 din Directiva 75/442. În sfârșit, reclamantii menționați consideră că articolul 70 al doilea paragraf din Decretul din 1996 este de natură să compromită grav obiectivele Directivei 2001/42, care impune efectuarea unei evaluări de mediu pentru toate planurile și programele elaborate în materie de gestionare a deșeurilor.
- 21 În aceste condiții, Conseil d'État a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 7 din [Directiva 75/442] trebuie interpretat în sensul că permite calificarea drept plan de gestionare a deșeurilor a unei dispoziții normative care prevede că, prin derogare de la norma potrivit căreia niciun centru tehnic de rampe de gunoi nu poate fi autorizat în afara locurilor prevăzute de planul de gestionare a deșeurilor, centrele tehnice de rampe de gunoi autorizate

anterior intrării în vigoare a acestui plan de gestionare a deșeurilor pot fi autorizate din nou, după intrarea în vigoare menționată, pe parcelele care fac obiectul autorizației anterioare intrării în vigoare a planului de gestionare a deșeurilor?

- 2) Articolul 2 litera (a) din [Directiva 2001/42] trebuie interpretat în sensul că integrează în noțiunea de planuri și programe o dispoziție normativă care prevede că, prin derogare de la norma potrivit căreia niciun centru tehnic de rampe de gunoi nu poate fi autorizat în afara locurilor prevăzute de planul de gestionare a deșeurilor impus prin articolul 7 din [Directiva 75/442], centrele tehnice de rampe de gunoi autorizate anterior intrării în vigoare a acestui plan de gestionare a deșeurilor pot fi autorizate din nou, după intrarea în vigoare menționată, pe parcelele care fac obiectul autorizației anterioare intrării în vigoare a planului de gestionare a deșeurilor?
- 3) În cazul unui răspuns afirmativ la cea de a doua întrebare, articolul 70 al doilea paragraf din [Decretul din 1996] corespunde cerințelor evaluării efectelor prevăzute de [Directiva 2001/42]?”

Răspunsul Curții

Cu privire la a doua și la a treia întrebare

- 22 Prin intermediul celei de a doua și al celei de a treia întrebări, care trebuie examinate mai întâi și împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 2 litera (a) din Directiva 2001/42 trebuie interpretat în sensul că o dispoziție normativă națională precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că, prin derogare de la norma potrivit căreia niciun centru tehnic de rampe de gunoi nu poate fi autorizat în afara locurilor prevăzute de planul de gestionare a deșeurilor impus prin articolul 7 din Directiva 75/442, centrele tehnice de rampe de gunoi autorizate anterior intrării în vigoare a acestui plan pot fi autorizate din nou, după această dată pe aceleași parcele, constituie un „plan” sau un „program” în sensul acestei dispoziții din Directiva 2001/42. Dacă este cazul, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă un astfel de plan sau program respectă cerințele de mediu prevăzute de această directivă.
- 23 Cu toate acestea, în lipsa oricărei indicații în decizia de trimitere potrivit căreia instanța sesizată cu litigiul ar trebui să se raporteze, pentru a aprecia legalitatea deciziei atacate, la ziua pronunțării, trebuie constatat că Directiva 2001/42 nu este aplicabilă litigiului principal, având în vedere că atât permisul în discuție în litigiul principal, eliberat la 18 decembrie 2003, cât și decretul ministerial din 10 mai 2004 care l-a confirmat au fost emise înainte de expirarea termenului de transpunere a acesteia (a se vedea prin analogie Hotărârea Commune de Braine-le-Château și alții, C-53/02 și C-217/02, EU:C:2004:205, punctul 45).
- 24 În aceste condiții, nu trebuie să se răspundă la a doua și la a treia dintre întrebările adresate de instanța de trimitere.

Cu privire la prima întrebare

- 25 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă articolul 7 alineatul (1) din Directiva 75/442 trebuie interpretat în sensul că o dispoziție normativă națională precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că, prin derogare de la norma potrivit căreia niciun centru tehnic de rampe de gunoi nu poate fi autorizat în afara locurilor prevăzute de planul de gestionare a deșeurilor impus prin acest articol, centrele tehnice de rampe de gunoi autorizate anterior intrării în vigoare a acestui plan pot fi autorizate din nou, după această dată, pe aceleași parcele, constituie un „plan de gestionare a deșeurilor” în sensul acestei dispoziții din Directiva 75/442.

- 26 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că dosarul transmis Curții, precum și răspunsurile oferite de părțile interesate la întrebarea scrisă care le-a fost adresată de aceasta potrivit articolului 61 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, relevă divergențe importante cu privire la conținutul dispoziției în discuție în litigiul principal, în special cu privire la aspectul dacă aceasta permite, pentru reînnoirea autorizației de exploatare a depozitelor de deșeuri deja autorizate la data intrării în vigoare a acestui plan, derogarea de la planificarea spațială care rezultă din planul de gestionare a centrelor tehnice de rampe de gunoi al statului membru. Rezultă în special din unele dintre observațiile transmise Curții că situația nu se regăsește în speță, având în vedere că această dispoziție nu ar menționa decât depozitele de deșeuri existente și clasificate ca atare de respectivul plan.
- 27 Cu toate acestea, revine instanței de trimitere, în cauzele cu care este sesizată, obligația de a interpreta legislația națională pentru a determina conținutul exact al acesteia.
- 28 În aceste condiții, trebuie amintit că, potrivit articolului 7 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 75/442, autoritățile competente din statele membre trebuie să elaboreze cât mai curând posibil unul sau mai multe planuri de gestionare a deșeurilor pentru realizarea obiectivelor menționate la articolele 3-5 din această directivă. Potrivit aceluiași alineat, aceste planuri au ca obiect, printre altele, tipul, cantitatea și originea deșeurilor care trebuie recuperate sau eliminate, cerințele tehnice generale, orice măsuri specifice pentru deșeurile speciale, precum și locurile sau instalațiile corespunzătoare de eliminare.
- 29 Prin urmare, o dispoziție normativă națională precum cea în discuție în litigiul principal, în măsura în care conținutul său ar consta doar în faptul de a prevedea că, prin derogare de la dreptul comun, autorizația de exploatare a depozitelor de deșeuri deja autorizate la data intrării în vigoare a planului de gestionare a deșeurilor în statul membru în cauză poate fi acordată pentru aceleași parcele, chiar dacă acestea nu figurează în respectivul plan, nu poate, prin ea însăși, să fie considerată drept un sistem organizat și articulat care urmărește realizarea acestor obiective constitutive ale unui „plan de gestionare a deșeurilor”, în sensul articolului 7 alineatul (1) din Directiva 75/442 (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Grecia, C-387/97, EU:C:2000:356, punctul 76).
- 30 Cu toate acestea, rezultă dintr-o jurisprudență constantă a Curții că faptul că instanța de trimitere a formulat o întrebare preliminară făcând trimitere doar la anumite dispoziții ale dreptului Uniunii nu împiedică Curtea să îi furnizeze toate elementele de interpretare care pot fi utile pentru soluționarea cauzei cu care este sesizată, indiferent dacă instanța menționată s-a referit sau nu s-a referit la acestea în enunțul întrebărilor sale. În această privință, revine Curții sarcina de a extrage din ansamblul elementelor furnizate de instanța națională, mai ales din motivarea deciziei de trimitere, elementele din dreptul Uniunii care necesită o interpretare având în vedere obiectul litigiului (a se vedea în special în acest sens Hotărârea TEXDATA Software, C-418/11, EU:C:2013:588, punctul 35 și jurisprudența citată).
- 31 În aceste condiții, trebuie să se examineze de asemenea aspectul dacă articolul 8 din Directiva 1999/31, aplicabil faptelor din cauza principală, se opune unei dispoziții normative naționale precum cea invocată de instanța de trimitere.
- 32 În această privință, este necesar să se constate că din articolul 8 literele (a) și (b) din Directiva 1999/31 rezultă că permisele pentru exploatarea depozitelor de deșeuri nu pot fi eliberate decât în cazul în care proiectul depozitului de deșeuri corespunde planului de gestionare a deșeurilor menționat la articolul 7 alineatul (1) din Directiva 75/442.
- 33 Cu toate acestea, articolul 14 din Directiva 1999/31 supune depozitele de deșeuri „autorizate sau care funcționau deja la data punerii în aplicare [a acesteia]”, care trebuia să se producă cel târziu la 16 iulie 2001, unui regim tranzitoriu derogatoriu.

- 34 Astfel, rezultă din acest regim tranzitoriu că, pentru a putea continua să funcționeze, trebuie ca, în termen de maximum opt ani de la data de 16 iulie 2001, să se realizeze conformitatea acestor depozite de deșeuri cu noile cerințe de mediu enumerate la articolul 8 din Directiva 1999/31, cu excepția celor prevăzute la punctul 1 din anexa I la aceasta. Or, această excepție vizează tocmai cerințele referitoare la amplasamentul depozitului de deșeuri.
- 35 Articolul 14 din Directiva 1999/31 permite, în consecință, ca un depozit de deșeuri autorizat sau care funcționa deja la data punerii în aplicare a acestei directive de către statul membru să poată continua să își desfășoare activitatea și să poată fi autorizat din nou, chiar dacă nu figurează pe lista locurilor prevăzute de respectivul plan de gestionare a deșeurilor adoptat conform articolului 7 alineatul (1) din Directiva 75/442, dacă celelalte condiții menționate la articolul 14 sunt respectate.
- 36 În consecință, articolul 8 din Directiva 1999/31 nu se opune unei dispoziții normative naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care poate avea temeiul juridic în articolul 14 din această directivă și poate să se aplice unor depozite de deșeuri autorizate sau care funcționau deja la data punerii în aplicare a acesteia, sub rezerva respectării celorlalte condiții menționate la articolul 14, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.
- 37 Ținând seama de ceea ce precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 7 alineatul (1) din Directiva 75/442 trebuie interpretat în sensul că o dispoziție normativă națională precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că, prin derogare de la norma potrivit căreia niciun centru tehnic de rampe de gunoi nu poate fi autorizat în afara locurilor prevăzute de planul de gestionare a deșeurilor impus prin acest articol, centrele tehnice de rampe de gunoi autorizate anterior intrării în vigoare a acestui plan pot fi autorizate din nou, după această dată, pe aceleași parcele, nu constituie un „plan de gestionare a deșeurilor” în sensul acestei dispoziții din Directiva 75/442. Cu toate acestea, articolul 8 din Directiva 1999/31 nu se opune unei astfel de dispoziții normative naționale, care poate avea temeiul juridic în articolul 14 din această directivă și poate să se aplice unor depozite de deșeuri autorizate sau care funcționau deja la data punerii în aplicare a acesteia, sub rezerva respectării celorlalte condiții menționate la articolul 14, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 38 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 7 alineatul (1) din Directiva 75/442/CEE a Consiliului din 15 iulie 1975 privind deșeurile, astfel cum a fost modificată prin Decizia 96/350/CE a Comisiei din 24 mai 1996, trebuie interpretat în sensul că o dispoziție normativă națională precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că, prin derogare de la norma potrivit căreia niciun centru tehnic de rampe de gunoi nu poate fi autorizat în afara locurilor prevăzute de planul de gestionare a deșeurilor impus prin acest articol, centrele tehnice de rampe de gunoi autorizate anterior intrării în vigoare a acestui plan pot fi autorizate din nou, după această dată pe aceleași parcele, nu constituie un „plan de gestionare a deșeurilor” în sensul acestei dispoziții din Directiva 75/442, astfel cum a fost modificată prin Decizia 96/350.

Cu toate acestea, articolul 8 din Directiva 1999/31/CE a Consiliului din 26 aprilie 1999 privind depozitele de deșeuri, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2011/97/UE a Consiliului din 5 decembrie 2011, nu se opune unei astfel de dispoziții normative naționale, care poate avea

temeiul juridic în articolul 14 din această directivă și poate să se aplice unor depozite de deșeuri autorizate sau care funcționau deja la data punerii în aplicare a acesteia, sub rezerva respectării celorlalte condiții menționate la articolul 14, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Semnături